

Chương 4

Robert bị đánh thức bởi luồng sáng của mặt trăng. Cậu để mở rèm cửa sổ chính vì lý do này. Cậu ngẩng dậy và dụi mắt. Khuôn mặt sứt sẹo vàng sáp của mặt trăng ló vào qua ô cửa sổ, nhợt nhạt và sống động như một miếng hoa quả, những vì sao nhấp nháy đằng sau trông như những hạt đường bị rắc lên bầu trời. Ánh trăng rọi chiếu phủ bạc căn phòng, những đồ nội thất bằng gỗ nặng nề, những cuốn sách và cả những miếng trong bộ đồ lấp ráp tàu hỏa nằm lẫn lộn khắp xung quanh.

Mặc dù nơi này có tất cả mọi thứ Robert từng mong muốn, nhưng cậu chưa bao giờ có thể quen được với sự xa hoa và yên tĩnh này. Đêm đầu tiên ngủ ở đây, cậu đã tắt hết các đèn hồ, cậu không thể chịu đựng nổi tiếng tích tắc lặng lẽ của chúng. Chúng gợi nhắc quá nhiều về cửa hiệu với đầy rẫy các loại đèn hồ của ba, những hình dáng và âm thanh của chúng thấm sâu vào Robert giống như những người bạn cũ trước khi bị ngọn lửa lấy mất. Thêm nữa, cậu không cần tới những chiếc đèn hồ để biết giờ giấc. Cậu đã chung sống với thời gian suốt cả cuộc đời rồi. Cậu có thể biết được thời gian nhờ vào bóng nắng hoặc vòng cung của mặt trăng và các vì sao.

Cậu nhảy khỏi giường và ấn mũi vào mặt kính cửa sổ, thầm đánh dấu những chòm sao trong đầu mình: Lực Sĩ, Xử Nữ, Thiên Bình, Ma Kết, Hải Đôn, Thiên Ưng, Xà Phu và Cự Xà. Cậu đã thuộc nằm lòng những chòm sao ấy, nhờ vào những biểu đồ sao mùa hè của ba, và từ vị trí của chúng

trên bầu trời đêm nay, cậu ước chừng thời điểm này là gần nửa đêm. Tới lúc đi rồi.

Robert mau chóng mặc đồ, trông vào người quần, áo và tất rồi thắt dây đôi bốt của mình. Cậu ngừng lại để lấy những que diêm và mẫu nến gắn vào giá nến bằng thiếc cạnh giường. Cậu sẽ không tắt sáng nến cho tới khi ra khỏi nhà. Cậu không muốn đánh thức Lily đang ở phòng bên cạnh, hay làm động tới những người máy có thể vẫn chưa hết hẳn cốt vào ban đêm.

Chiếc áo khoác của ba cậu đang treo phía sau cánh cửa, y như hễ cậu mới tới đây. Cậu lấy áo xuống và mặc vào người. Cậu cần hơi ấm của chiếc áo để khuây khỏa đêm nay - một đêm với bầu trời trống trơn không một gợn mây giống hệt một con cừu bị xén trụi lông vậy chắc hẳn bên ngoài trời lạnh lắm.

Khi đóng cúc áo khoác, một vệt hương ám ảnh của tàu thuốc lá tỏa ra từ lớp vải lót. Mùi của ba. Nó làm Robert cảm thấy như ông Thaddeus đang ở gần đó, dõi theo cậu. Và ý nghĩ ấy giúp cậu vững tâm để thực hiện chuyến hành trình như dự định.

Cậu mở cửa và rón rén bước ra, đi qua lối vào thư viện, trong đó đầy ắp toàn sách là sách với những cuốn mới chồng lên nhau bên ngoài, chờ tới lượt được xếp lên giá. Đầu hễ với trần nhà cao được trang trí nhiều dãy tranh đóng khung mạ vàng. Giữa những bức tranh là những cánh cửa gỗ sồi nặng nề dẫn vào những căn phòng khác nhau, Robert gặp rắc rối trong việc ghi nhớ các chức năng của chúng, vì lúc này chỉ có một mình cậu trong trạng thái gà gật, vào lúc nửa đêm, với cái đầu đầy ắp nỗi niềm lo lắng. May mắn thay, cậu không định đi vào phòng nào trong số đó. Cậu đang đi về nhà.

Cậu chọn đi lối cầu thang của người hầu để xuống dưới hầm và lên đi dọc hành lang lát gạch phía sau để tới bếp. Ở đó, cậu dừng lại trong bóng tối để thấp nền.

Trái tim cậu nhảy vọt ra ngoài khi có một gương mặt xuất hiện trong ánh lửa.

Đó là bà Rust, bà đang ngồi thẳng đơ trên một chiếc ghế gỗ bên cạnh một chiếc bàn gỗ sồi được lau chùi sạch sẽ. Đôi mắt bằng kim loại của bà đang nhắm và đôi lông mày vẽ bằng sơn của bà nhăn lại. Vì là một người máy, bà chỉ có thể hoạt động được khoảng mười sáu tiếng mỗi ngày, và ngay lúc này, với những chiếc lò xo và bánh răng bên trong đã nghỉ ngơi, bà sẽ chẳng đời nào thức dậy - cho tới khi bà được lên lại dây cốt vào sáng hôm sau.

Kể cả như vậy, Robert vẫn không thể ngăn mình rón rén bước qua bà. Có điều gì đó trên gương mặt bà trông sống động như con người trong ánh nến lập lờ, như thể bà đang đờ người trong giấc ngủ say, nếu mà nghĩ rằng bà là người thì cậu đoán có lẽ bà đang ngủ thật. Nhưng ý nghĩ ấy làm cậu sợ rằng có thể bà sẽ thức dậy bất cứ lúc nào và sẽ yêu cầu cậu khai ra mình đang lên đi đâu.

Nếu đi đâu ấy mà xảy ra thì sẽ có những lý do lý tưởng và những lời giải thích đáng thương hại, rồi tiếp tục là những ánh nhìn đầy thất vọng và những bức điện báo cho ông John. Bởi vì, nếu bạn đã thu nhận ai đó và cho họ sống trong một nơi đẹp đẽ thì bạn sẽ không mong họ lên đi vào giữa đêm hôm, khi không ai hay biết, để về thăm lại nhà cũ của họ.

Nhưng có lẽ Robert thật lòng muốn ai đó ngăn cản cậu khi đang lần đi vào bóng tối. Có lẽ cậu muốn một người bạn nào đó để ý rằng cậu đang cảm thấy mất mát ra sao, có lẽ cậu cần lời khuyên của người bạn ấy... bởi

vì, càng nghĩ nhiều cậu lại càng chắc chắn hơn rằng khuôn mặt ở cửa sổ đó là một ảo ảnh dội lại từ quá khứ. Đó là dấu hiệu báo cho cậu biết rằng có điều gì đó ở cửa hiệu liên quan tới ba mẹ mà cậu cần tìm kiếm. Và sau buổi nói chuyện với ông John về việc nhận nuôi, cậu biết đây có thể sẽ là cơ hội cuối cùng của mình.

Cậu vặn khóa cửa sau và chuẩn bị mở cửa ra thì có một tiếng ho lớn vang lên phía sau làm cậu suýt chút nữa thì hốt nhiên siêu phách lạc.

Cậu quay người lại, những tưởng sẽ thấy bà Rust thức dậy và nhìn cậu với ánh mắt tò mò và quở trách. Nhưng thay vào đó, cậu nhìn thấy một người khác...

Lily.

Con bé đang đứng dựa vào khung cửa phòng ăn để mở, khoác chiếc áo màu xanh lá và đi đôi boot chuyên dùng để cưỡi ngựa của mình, trông như thể con bé định ra ngoài vậy. Phía sau Lily, với nửa thân mình bị khuất trong bóng của những túi bột mì và giỏ rau củ là Malkin. Con cáo ngáp ngáp dài và hắt xì một tiếng nho nhỏ, nghe như tiếng những chiếc lò xo trong một cái đệm hồ bô túi vậy.

“Bạn định đi đâu lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nói xem nào?”

“Chẳng đâu cả.” Robert trả lời.

“Nói dối.” Con bé bước tới trước cho tới khi khuôn mặt lấm chấm đầy tàn nhang của nó ngập trong ánh sáng của cây nến.

Malkin cũng đi tới, những móng vuốt của con cáo cào xuống sàn bếp lát gạch. “Đừng tưởng bọn này tích tặc ngủ ngon rồi mà không biết cậu đang định làm gì nhé, Robert Townsend. Cậu đang định trốn về thăm nhà cũ.”

“Nếu thế thì đã sao?” Robert nói.

Malkin khịt mũi. “Chúng tôi muốn biết lý do.”

“Tôi không nói được.”

“Có, bạn có thể.” Lily siết tay Robert và Malkin đóp vào dây giày của thằng bé.

“Được thôi!” Robert đầu hàng. “Đó là vì hình ảnh mà tôi nói h ồ ỉ sáng.”

“Hình ảnh đó thì sao?” Lily hỏi.

“Ừmm, thì sao?” Malkin nói với dây giày đ ầy m ềm.

“Có một khuôn mặt ở cửa sổ. Mắt người đó nhìn thẳng vào tôi. Tôi nghĩ có thể là một bóng ma.”

“Một bóng ma!” Mắt Lily mở lớn. “Của ai cơ?”

“Của ba.” Robert xua Malkin ra. “Nghe có vẻ hoang đường, phải không? Tôi nghĩ bạn sẽ cho rằng tôi bị điên, đó là lý do vì sao tôi định lên khỏi nhà. Để chứng minh rằng tôi không nằm mơ giữa ban ngày và tìm hiểu nếu linh h ồn đó là thật... hoặc đó chỉ là một loại dấu hiệu nào đó.”

“Tôi không tin nổi là bạn có thể bỏ qua bọn này trong một cuộc săn lùng h ồn ma đấy!” Lily nói. “Không được, đi một mình chắc chắn không phải là cách tốt nhất. Cách tốt nhất là chúng tôi đi cùng bạn.”

Robert nhìn con bé thách thức. Nhưng Lily chẳng thêm bận tâm.

“Chúng ta cần một cây đèn.” Con bé vừa nói vừa lấy một chiếc xuống từ trên giá của tủ bếp. Cạy cây nến khỏi tay Robert, con bé bỏ cái chụp đèn bằng thủy tinh ra và thắp lửa vào bấc đèn. “Giờ thì hãy đi và đi ầu tra nào.” Con bé nói.

Màn đêm đen kịt như hắc ín, nhưng những ngôi sao và mặt trăng lại sáng tỏ. Lily đạp xe đi trước, dọc con đường nhỏ dẫn tới cổng trang viên, chiếc đèn nằm trong chiếc giỏ đầu xe. Malkin phi bên cạnh con bé, còn Robert theo đằng sau. Robert khá bức mình vì Lily đứng ra đảm đương việc này, nhưng đó chỉ là kiêu của con bé - lúc nào cũng cố biến mọi thứ thành chuyến phiêu lưu của mình. Cậu bèn đạp xe nhanh hơn để đuổi kịp.

Đạp xe trong bóng tối khiến cả bọn mất gần hai mươi phút mới hoàn thành được quãng đường vào làng Brackenbridge. Con đường đưa họ đi xuống đường Cây Cầu Nhỏ, đi qua những ngôi nhà nằm cách nhau rải rác. Ở phía xa, Robert có thể hình dung ra dáng hình mờ mờ của dòng sông. Cả bọn băng qua cầu Bracken và chạy xe dọc đường Cây Cầu. Ánh sáng vàng rực rỡ của những cây đèn đường trải dài một dãy chiều soi hết chiều dài của phố High Street. Khi họ đi ngang qua bãi cỏ và về gần tới nhà Robert, người thẳng bé tự dưng run rẩy nhẹ.

Robert kéo cổ áo, liếc nhìn căng thẳng dọc theo con hẻm lên phía cửa sổ của Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend. Tối quá nên không chắc chắn lắm, nhưng cậu cảm thấy bên trong không có ai.

Lúc họ dựng xe đạp ở cạnh cây đèn đường đối diện cửa hiệu thì một con cú đằng xa rúc lên một tiếng.

“Nơi này chả có ai.” Robert lắp bắp nói. “Dù thứ tôi nhìn thấy là gì thì chắc chắn là do tưởng tượng mà thôi.”

“Chỉ có một cách duy nhất để chắc chắn được.” Malkin dựng đứng hai tai lên và chạy vụt vào trong thềm cửa, hít hà đánh hơi những tấm ván đóng ngang cửa ra vào. “Tôi không ngửi thấy mùi lạ, ngoại trừ mùi kim loại cháy.”

Con cáo đứng trên hai chân sau, tì đôi bàn chân trước vào gò bên dưới ô cửa bị đóng ván và nhòm qua một khe hở nhỏ. “Có thể ai đó đã đột nhập vào ngôi nhà, nhưng trông không giống như bên trong đã bị lục lọi.”

“Có lẽ chúng ta nên kiểm tra đâu đó phía sau nhà?” Lily đề nghị.

Cả ba ép người đi dọc lối đi hẹp nằm giữa các tòa nhà và vào được sân sau của cửa hiệu. Đằng sau hình bóng ảm đạm của nhà xí ngoài và một chõng nhỏ các bao bì đóng gói cũ kỹ, cánh cửa sau nhà được đóng kín bằng những tấm gỗ dán để che đi những ô kính mà gã Roach và Mould đã đập vỡ trong cái đêm định mệnh ấy khi họ đuổi theo Lily, đốt lửa và giết chết ba Robert.

Lily giơ tay sờ soạng trong bóng tối đen ngòm như mực và tìm được cái tay nắm cửa. Cánh cửa bật mở vào trong một cách dễ dàng. “Thời khắc leng keng chết tiệt!” Con bé thì thầm, cọ những ngón tay vào cạnh khóa. “Khóa bị cạy! Không phải là hồn ma bóng quỷ gì hay là sản phẩm của trí tưởng tượng của bạn đâu. Thực sự đã có khách tới nơi này đây, Robert.”

Robert tựa vào bức tường lạnh lẽo và ho một tiếng yếu ớt. Đột nhiên cậu thấy rợn người trước ý nghĩ đi vào trong nhà. Cậu nhớ lại đi đâu ông John đã nói về mẹ, về việc bà đã giấu mình suốt bao năm qua vì lý do bí ẩn nào đó ra sao. Nếu thực bà đã quay lại, có lẽ bà sẽ làm đi đâu ấy một cách lặng lẽ. Phải chăng bà đang ở trong căn nhà, hay đó là người nào khác? “Chúng ta nên làm gì?” Robert hỏi. “Chúng ta không thể liều lĩnh vào trong mà không thăm dò trước.”

“Malkin có thể đánh hơi xung quanh.” Lily nói. “Nếu phát hiện được ra bất cứ thứ gì, cậu ấy sẽ bỏ chạy nhanh chóng. Dù cho kẻ đó có là ai chẳng nữa, thì với họ cậu ấy cũng chỉ là một con cáo hoang tình cờ đi lạc vào đây thôi.”

“Tôi là một con cáo hoang.” Malkin nói. “Các cậu chưa từng nhìn thấy mặt hoang dã trong con người tôi đâu - và hãy tạ ơn giới đi, vì nó cực kỳ dữ tợn đây!” Nói xong nó bước vào cửa và biến mất trong bóng tối đen đặc như b ồ hóng.

“Đừng bị ngã vào cái hố nào đấy nhé.” Lily khẽ gọi với theo khi nhớ tới nguy cơ mà họ đã được cảnh báo từ trước.

Robert chờ đợi câu trả lời chế nhạo của con cáo, nhưng không thấy gì.

* * *

Yên lặng. Màn đêm tĩnh mịch đến mức Robert có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của chính mình... hay đó là tiếng tim của Lily đang đứng bên cạnh nhỉ? Cậu lắng tai để nghe tiếng tích tắc của trái tim con bé giữa những tiếng bùm bụp của tim mình. Và r ồi tiếng tích tắc vang lên, nhưng đó chỉ là của Malkin, bộ máy đồng hồ của con cáo xì xì vọng ra từ bên trong ngôi nhà cho tới khi mũi nó xuất hiện ở khe hở hẹp giữa cánh cửa và viền khuôn cửa.

“Không một bóng người.” Con cáo sủa. “Tôi nghe thấy vài tiếng cọt kẹt, nhưng đoán chắc đó là do căn nhà cũ kĩ này tạo ra, bởi chẳng có ai ở đây cả. Có bằng chứng cho thấy ai đó đã ngủ ở đây, áng chừng một hoặc hai ngày gì đó. Nhưng chắc họ đã nhìn thấy cậu qua cửa sổ, Robert à, sau đó, sợ quá và bỏ đi r ồi.”

Robert thấy ngạc nhiên quá đỗi. Vậy là cậu không l ầm... Chỉ có đi ều khác là khuôn mặt ấy là của người thật chứ chẳng phải h ồn ma hay ảo ảnh cậu tự tưởng tượng ra. Có lẽ đó là mẹ cậu, bà đã bí mật trở v ề?

“Bằng chứng thế nào?” Lily đang hỏi Malkin.

Malkin nhả một vết than đen bám trên bộ lông màu cam của nó. “Ờ, cậu biết đó... những dấu chân trên lớp bụi, những vết quệt trên tường, những dấu tay trên tấm ốp chân tường - đại loại là thế. Phòng ngủ trước nhà hình như có một cái giường trên sàn nhà được làm từ những mảnh bìa và một cái chấn cũ.”

“Có thứ gì đó mà có thể họ cố ý để lại không?” Robert hỏi. Cậu vẫn đang bị sốc và tự hỏi không biết người khách lạ ấy có đang tìm kiếm cậu hay không.

“Tôi không nghĩ vậy.” Malkin khịt mũi. “Sao cậu không tự mình đi xem thử? Nếu có một manh mối rõ ràng như thế, cậu có khả năng nhận ra cao hơn.”

“Cậu chắc chúng ta không bị nhìn thấy chứ?” Lily hỏi.

“Tôi đã nói với cậu rồi, phải không nào?” Malkin cau kỉnh nói. “Mùi của con người không thể nhầm được. Chẳng có ai ở đây hết. Tôi kiểm tra rồi.”

“Được rồi.” Lily đẩy cửa mở rộng, ngọn đèn của con bé bập bùng cháy và mờ đi, rồi nó quay lại nói với Robert. “Sắp hết dầu mất rồi.”

“Vậy thì chúng ta cần thêm ánh sáng.” Robert lấy nến và diêm của mình ra khỏi túi áo. Tay cậu run rẩy khi đánh diêm, rồi ngọn lửa nhảy múa và bùng lên xẹp xuống nên cậu gặp khó khăn khi tìm cây nến. Cuối cùng, khi thắp lửa xong, cậu gật đầu với Lily.

Hai đứa hõ hộp bước vào ngôi nhà tàn tạ. Robert hít vào một hơi sâu... và đột ngột, quá khứ lại ập về với cậu, thấm đẫm vào tận xương tủy trong cậu.